

забравихъ за тиквата. Единъ день гледамъ, иде най-го-
лѣмиятъ ми синъ и вика:

— Тате, ела въ село да видишъ какво чудо станало.

— Какво, бе сине, да не би да е изгорѣла кжщата?

— Не е. Нѣщо вдигнало покрива на кошарата.

Отивамъ си въ село, отключвамъ кошарата и що да видя!

Тукъ дѣдо Жико спрѣ и като избра най-голѣмото парче тиква, спокойно го залапа. Овчарчетата съ нетърпение чакаха да се освободи по-скоро дѣдо Жиковата уста и да продължи разказа.

— Е, какво, какво си видѣлъ, бе дѣдо?

— Какво ли? Тиквата, бе деца! Тиквата порастнала толкова голѣма, че вдигнала покрива на кошарата. И дѣдо Жико взе друго парче.

— После дѣдо? — Попитаха овчарчетата.

— После... Какво после? Викнахъ съседитѣ. Развалихме кошарата. Разсѣкохме тиквата, че нѣ на този парче, нѣ на она, та на цѣло село.

Всички въ селото ядоха цѣла зима отъ тиквата, ама и сладка ли бѣше!

Овчарчетата потърсиха парчетата предъ тѣхъ, но бѣха останали съвсемъ малко. Тѣ се спогледаха и се изсмѣха. А Джонко рече:

— Дѣдо Жико, дали е хапналъ нѣкой отъ твойта тиква незнамъ, ама ти добре си хапна отъ нашата!

Георги Русиновъ